

DE STER VAN NEDERLAND

1 NOVEMBER 1934

No. 21

39e JAARGANG

»Het grootste gedeelte van mijn tijd heb ik besteed, om mijzelf te bestudeeren, mijzelf trachten te begrijpen, mijzelf te becritiseeren, en te pogen, meer volmaakt het lidmaatschap te verheerlijken, hetwelk ik hield in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.«

Anthony W. Ivins.

WELKE FACTOREN HEBBEN HEM TOT EEN EDEL FIGUUR DOEN ZIJN?

(Toespraak door Ouderl. David O. McKay uitgesproken tijdens den rouwdienst, gehouden ter nagedachtenis van wijlen President Anthony W. Ivins).

Mijn broeders en zusters, u, die mij heel goed kent, zult kunnen begrijpen, hoe diep ik deze eer en deze groote verantwoording gevoel. Ik bid om uw medeleven en om de inspiratie van den Heere. Ik wil enkele opmerkingen maken met betrekking tot het elfde vers van de zestiende Psalm: „Gij zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht.” Het leven is een tocht, en teneinde het juiste pad te volgen, zoekt iedere ziel goddelijke leiding. De verkregen vreugde en het succes, en de ontvangen blijdschap en zegeningen zijn het gevolg van de genoten leiding

en gemaakte keuze. Of wel doornen of rozen, zoo groeien iemands daden langs dezen levensweg.

Een der meest succesvolle tochten, ooit afgelegd in deze wereld van arbeid, kwam ten einde bij de 82e mijlpaal, verleden Zondag 23 September, toen President Anthony W. Ivins, noode, ofschoon vredig, zijn levenslasten aflegde.

Slechts 24 uur geleden, betrad de dood het vredig tehuis zoo plotseling als een der verwoestende zomerstormen, die de bergkloof van de Kiabab ontsiert. Toen de dood zijn ijsskoude hand ophief en om 4.30 uur Zondagsmorgens weer heenging, zweeg President Anthony W. Ivins' stem en werd voor het eerst in 22 jaar een mannelijk lid der familie tot rust gebracht.

De troost der familie

Gedurende de voorafgaande uren had hij de troost en den steunenden invloed van zijn vrouw en edele zoons en dochters gehad, die dicht genoeg bij waren, om te worden gewaarschuwd. Zijn voor hem zoo dierbaren geliefden had hij „de meest benijdenswaardige van alle titels, het karakter van een oprecht man” nagelaten en het meest waardevolle van alle erfenissen, een onbesmetten naam.

Met elektrische snelheid bereikte de tijding van zijn heengaan alle deelen der Kerk en toen de zon opkwam en door de zware wolken heenbrak, welke de lucht verdonkerden, bescheen ze een millioen harten, die sloegen als één. Een millioen stemmen fluissterden als één, dat de dood een waar groot man van ons heeft weggenomen, een machtig leider, inderdaad een vriend. Kinderen en jongelingen, bejaarden en ouden, armen en rijken, nederigen en hoogmoedigen, ongeacht welk geloof en ras, allen verenigden zich in uitingen van droefheid over het heengaan van dezen goeden man.

Op het oogenblik kan ik aan niemand anders denken, wiens verheven invloed zooveel harten roerde en wiens weldaden in zooveel verschillende levensphases werden verspreid. Voor den nederigen Indiaan was hij een aangenomen en edele hoofdman. Niet in staat, de reiskosten te betalen en eer te bewijzen aan zijn baar, gaven deze bedroefde begunstelingen van dezen liefhebber der menschlievendheid den geheelen slapeloozen nacht door uiting aan hun droefheid in een treurzang.

Met dezelfde waardeering bogen de staatsman, de hooge kerkleider, de wetenschappelijke, de filosoof, elk met de overtuiging, een groot gemeenschappelijk verlies te hebben geleden, het hoofd in droefheid en zonden condolatieberichten aan zijn beroofde vrouw, President Grant en andere bedroefden.

President Grant's hulde

President Grant, die, behalve dan zuster Ivins en haar familie, hem het beste kende en hem liefhad als bloedverwant, raadgever

en broeder, geeft zijn hulde: „Hij was van zijn jeugd af getrouwd aan iederen plicht. Hij was een vooraanstaand kerkman en een vooraanstaand burger”.

Deze hooge achting bepaalde zich niet uitsluitend tot de Vereenigde Staten. Over de zuidgrens van Mexico, waar President Ivins vele jaren gewoond heeft, won hij de achting van hen, die met zijn invloed in kennis kwamen, van oppasser tot president. Hoe intens dat was, moge blijken uit een welkomstwoord, dat wijlen President Diaz van de Mexicaansche Republiek als volgt uitsprak: „Mijnheer Ivins, er is geen man in de geheele Mexicaansche republiek, die meer welkom is dan u. Iedere belofte, door uw kolonistengezelschap gemaakt, is geheel en al vervuld, en het is een ware vreugde, zaken te doen met een heer, die mijn moedertaal spreekt, alsof hij iemand was, geboren in Castilië. Het klinkt als muziek in mijn ooren. Kom dikwijls, kom dikwijls”. Dus van alle zijden komt verdiende lof.

Wat is de oorsprong van deze algeheele bewondering? Waar ligt het geheim van deze persoonlijke macht?

Zij, die niet zoo nauw met hem waren verbonden, zelfs vreemdelingen, die de nieuwsbladen hebben gelezen, kunnen gemakkelijk ontdekken, hoe zijn varieerend en kleurrijk leven hem in aanraking hebben gebracht met duizenden en duizenden zijner medemenschen. Aan alle zijden zijn zijne werken rondgebazuind en hij heeft eer verkregen als pionier, kolonist, politiedienaar, advocaat, burgemeester, wetgever, directeur van landbouw- en veebedrijven, zendingspresident, „stake”-president, een van den Raad der Twaalven en raadgever in het Eerste Presidentschap, het hoogste quorum in de Kerk. Juist het opnoemen van deze geëerde posities, bekleed in zijn veelzijdig leven, ontsluit een gelegenheid, om zijn persoonlijkheid te bezien, zooals maar weinigen in de wereld hebben gehad. Doch deze betrekkingen op zichzelf vormen niet den gouden band van bewondering, vriendschap en toegenegenheid, welke zijn ziel met de anderen verbond. Vele menschen hebben hooge betrekkingen bekleed, velen zijn geslaagd in zakelijke ondernemingen, wier leven slechts weinig harten heeft gewonnen en wier heengaan ternauwernood een rimpel heeft veroorzaakt. Het geheim van deze toegenegenheid ligt niet in zijn succes, dat de verschillende phases van zijn wonderlijke loopbaan heeft bekroond gezien, — niet in zijn scherpzinnigheid in zaken, zelfs niet in zijn zuiver oordeel, hoewel deze wel hebben bijgedragen tot de positie, waardoor alle menschen zich tot hem aangetrokken gevoelden. Dat eene ding is het aangeboren, onlaakbare karakter van den waren man, den beschaafden, den oprechten Anthony W. Ivins. Toen Pilatus, hetzij spottend, hetzij bewonderend zeide: „Zie den Mensch”, vestigde hij de aandacht op het eenige volmaakte wezen op aarde, den man, in karakter het hoogstaandst.

Christus als zijn Ideaal

Voortdurend in zijn leven heeft Anthony W. Ivins Christus als zijn ideaal voor oogen gehouden, met het gevolg, dat hij 's levens hoogste doel heeft bereikt — een edel karakter. Een der wijste mannen heeft naar waarheid gezegd: „Daar er niets waarlijk groot in de wereld is dan de mensch, is er niets waarlijk groot in den mensch dan karakter. Karakter is hooger dan intellect. Een groote ziel zal zoowel tot leven als tot denken bekwaam zijn”.

Zulke mannen worden door Carlyle betiteld als „Levende Lichtbronnen”, die, hoe ook beschouwd, nuttig gezelschap zijn.” We kunnen echter niet onvolmaakt op een groot man zien, zonder iets van hem te ontvangen. Hij is de levende lichtbron, in wiens nabijheid het goed en aangenaam is. Het licht dat verlicht, hetwelk de wereld verlicht heeft; en dit niet alleen als een aangestoken lamp, doch als een natuurlijk schijnsel door de gave des hemels; een vloeiende lichtbron, zooals ik zeg, van natuurlijk, origineel inzicht, van mannelijkheid en heldhaftige edelmoedigheid; in wier stralen alle zielen gevoelen, dat het wel met hen is.”

Zulk een licht is President Ivins voor duizenden geweest!

Het opbouwen van dit groote karakter is teweeggebracht door vijf hoofd-elementen, die den grondslag vormen van zijn levensphilosophie.

(Wordt vervolgd).

NOG EEN BEWIJS VOOR HET BOEK VAN MORMON

Door Dr. John A. Widtsoe

„*The Great Migration*” is een nieuw, vaak herzien boek, hetwelk onbewust getuigt van de waarheid van het Boek van Mormon. J. Fitzgerald Lee, de schrijver, heeft het boek geschreven ter ondersteuning van zijn stelling, dat het Hebreeuwsche ras in Amerika zijn oorsprong vond en vandaar naar Azië trok. Ter verdediging van zijn bewering heeft hij vele bewijzen verzameld van de verwantschap tusschen de Hebreeuwsche natie en de bewoners van het vroegere Amerika. Een uitstekende bibliographie wijst op een grondig onderzoek van den schrijver, en de tekst zelf is eenvoudig, maar leerzaam, en gematigd. Het meest treffende in het werk is het overeenstemmende getuigenis der vele menschen van verschillende landen en tijdsperioden, die de verwantschap tusschen de Hebreeën en vroegere Amerikanen hebben bestudeerd.

De schrijver zegt: „Gedurende de laatste eeuw heeft een groot aantal reizigers, onderzoekers, oudheidkundigen en volkenkundigen verscheidene verklaringen naar voren gebracht ten bewijze van de treffende overeenkomst tusschen de vroegere architectuur, cultuur,

gewoonten, zeden, gebruiken, geloofsbegrippen en legenden, die in de vallei van de Nijl en in tropisch Amerika dezelfde zijn. De overvloed van bewijzen voor zulk een kenmerkende gelijkenis en volmaakte overeenkomst, zooals bewezen is te bestaan, zelfs de gelijkkluidendheid van de legenden is onweerlegbaar, onomstootelijk en uitdagend.

De overeenkomst tusschen de gebouwen en andere monumenten van vroeger Amerika en Egypte is welbekend, maar in dit boek wordt op vele dingen gewezen, die niet zoo algemeen bekend zijn, zooals b.v., dat in de Egyptische en Amerikaansche pyramiden de verhouding tusschen de hoogte en het fundament van de pyramide de verhouding is tusschen den omtrek en de oppervlakte van een cirkel.

De voorhistorische Amerikanen hadden vele gewoonten gemeen met de Hebreëen. De vroegere Mexicaansche kalender was die, welke gebruikt werd in verschillende Aziatische landen. In vroeger Amerika huwde een man de weduwe van zijn overleden broer; in de heilige plaats werd een ark bewaard en een jaarlijksch feest was bijna in uitvoering gelijk aan het feest van het pascha.

De legenden van het volk van vroeger Amerika zijn zoo gelijk aan de geschiedenissen van het Oude Testament, dat Vader Duran, een onderzoeker, die lang onder de eerste bewoners heeft gewoond, ertoe kwam om te schrijven: „Ik geloof zeker, dat de booze geest zelf deze arme menschen op de een of andere wijze heeft voorzien van een nagemaakte uitgave van den Bijbel”.

Adam, de hof van Eden, De val, de zondvloed, Abraham, Izaäk en Jacob, de plagen van Egypte, Mozes, Jozua, Simson en een groot aantal andere Bijbelgebeurtenissen en -personen werden algemeen erkend onder de vroegere bewoners van Amerika.

De talen van vroeger Amerika wijzen eveneens naar Hebreeuw-sche oorsprong of verwantschap, zooals de schrijver aangeeft door een aantal goedgekozen voorbeelden. Het is interessant om te weten, dat een pyramide in de vroegere Amerikaansche taal Teo Kalli werd genoemd; en dat een huis van God in het Grieksch een Theo Kalia genoemd werd. De Laterdaagsche Heiligen zullen het oud-Amerikaansche woord Nephig herkennen, ook gebruikt in de Samaritaansche Pentateuch, hetwelk veel overeenkomt met het Egyptische woord Nefika, het land van voortgang.

Deze onderwerpen worden door Mr. Lee duidelijk uiteengezet. Zijn bewering voor de oorspronkelijke overeenstemming van de Hebreëen met het volk van oud-Amerika wordt door treffende feiten goed ondersteund. Zijn stelling, dat de Hebreëen hun oorsprong vonden in Amerika en naar Azië gingen is niet overtuigend, want de waarneembare feiten, door hem aangehaald, kunnen alle worden verklaard op de veronderstelling, dat de Hebreëen van Azië naar Amerika trokken en daar een beschaving opbouwden. Niettemin,

niemand kan de mogelijkheid ontkennen, dat een volk in een vroeger tijdperk van Amerika naar Azië verhuisde.

Het Boek van Mormon maakt melding van de korte geschiednissen van drie verhuizingen van Azië naar Amerika; één ten tijde van het bouwen van den toren van Babel; de andere twee vanuit Jeruzalem ongeveer 600 jaar voor Christus, ten tijde van koning Zedekiah. Deze reizigers brachten met zich naar Amerika de overleveringen van ver uiteenliggende perioden; de laatste groep bracht onderscheidend Hebreeuwse cultuur en literatuur.

Naarmate de kennis betreffende de vroegere wereld grooter wordt, in het bijzonder van Israel en Amerika, wordt het bewijs van de waarheid van het Boek van Mormon geruggesteund. Het boek „The Great Migration” is weer een andere getuige voor de echtheid van het Boek van Mormon en voor den man, die onder goddelijke inspiratie het vertaalde en het de wereld gaf als een getuige voor den Heere.

APOSTELN VAN DE NIEUWE BEDEELING DES TIJDS

Thomas B. Marsh, Eerste President der Twaalven

Zijn levensgeschiedenis als een waarschuwing voor de Heiligen

In de vroegste kerkgeschiedenis had de naam Thomas B. Marsh een uitstekenden klank. Hij was een der eersten, die de leerstellingen der Kerk omhelsde. Hij was bovendien een der eerste helpers, die met den Profeet Joseph Smith waren verbonden. Hij behoorde tot een der eerste Apostelen en toen deze groep hooge ambtsdragers tot een lichaam werd vereenigd, werd hij de eerste President van dezen Raad.

Toch wordt al hetgeen hij heeft bereikt en al het werk door hem verricht, ten zeerste verkleind door de eene groote les, welke het leven van dezen Apostel der nieuwe tijdsbedeeling den leden der Kerk geeft te leeren. Deze les bevat een waarschuwing aan de leden der Kerk „niet te zeker te zijn van zichzelf, maar voorzichtig te zijn, opdat zij niet zullen komen te vallen want voòrdat gij eraan denkt, zijt ge van den goeden weg afgegleden”.

Zijn eigen woorden

De hier aangehaalde woorden werden door Thomas B. Marsh gesproken voor een groote vergadering in den ouden Tabernakel te Salt Lake, den zesden September 1857. Toen hij op het spreekgestoelte van dit gebouw stond en aan zijn hoorders om vergiffenis vroeg voor de overtredingen door hem begaan, sprak de eens zoo dappere helper van den Profeet Joseph Smith, nu een geslagen mensch, deze plechtige waarschuwing uit „voorzichtig te zijn met gevoelens van te groote verzekerdheid.”

Hier sprak de stem der ondervinding.

Bij deze gelegenheid getuigde hij, dat hij de hand des Heeren had gevoeld in de kastijding hem gegeven. „Ik heb gezien en geweten, dat dit alles een bewijs was van Zijne liefde tot mij, want wanneer hij mijner niet had gedacht, zoo zoude Hij mij niet bij den arm hebben genomen en op dusdanige wijze hebben wakker geschud. Wanneer er onder u zijn, die ooit in afval mochten geraken, maakt dan Uwe ruggen gereed voor een geduchte geeseling . . . maar wanneer ge naar mijn raad wilt luisteren, houdt U dan aan de Kerkautoriteiten; doch wanneer gij eenmaal de Kerk mocht verlaten en de Heere bemint U evenzeer als Hij mij deed, zal Hij U met zweepslagen tot de Kerk terugvoeren.

Een andere waarschuwing

Een andere plechtige waarschuwing, welke hij in dezen tijd gaf, luidde als volgt:

„Ik bemoeide mij met zaken, waarmede ik niets had te maken. Maar laat mij U zeggen, mijne broeders en vrienden, dat gij de zaden van den afval, welke mogelijk in eenigen van U aanwezig zijn, nooit tot ontkieming moet laten komen, wilt ge niet evenzeer lijden naar lichaam en geest als ik heb gedaan. Het beteekent droefheid en ellende in deze wereld en verwoesting in de komende wereld”.

Thomas B. Marsh werd den 1sten November 1799 te Acton, Middlesex County, Mass. geboren. Den eersten tijd van zijn leven bracht hij hoofdzakelijk door in New Hampshire, Vermont en gedeeltelijk in New York. Deze tijd kenmerkte zich door verschillende ondervindingen. In New York ontmoette hij Elizabeth Godkin, met wie hij in 1820 in het huwelijk trad. Kort na zijn huwelijk verhuisde hij wegens het failliet gaan van een kruidenierszaak naar Boston, waar hij zeven jaren werkte in een gieterij.

In Boston openbaarde zich zijn gevoel voor geestelijke zaken en werd hij lid van de Methodistische Kerk. Op den duur evenwel bemerkte hij in den leer dezer Kerk tegenspraak met den Bijbel en als gevolg daarvan verliet hij zijn Methodistische geloofsgenooten.

Zijn bekeering

De geschiedenis zijner bekeering tot het Mormonisme is zeer interessant. Hij was op een reis door de streken ten westen van Boston en hoorde toen te Lyonstown, N.Y., voor den eersten maal de geschiedenis van het vinden der gouden platen door een jongeling, genaamd Joseph Smith. Hij veranderde zijn reisroute en trok naar Palmyra, waar hij Martin Harris in de drukkerij van E. B. Grandin, den uitgever van het Boek van Mormon, aantrof. Zestien bladzijden van het Boek van Mormon waren als proefdruk juist gereed gekomen.

Toen Martin Harris gewaar werd, welk een belangstelling zijn

bezoeker aan den dag legde, nam hij hem mede naar de woning van Joseph Smith senior, waar hij Oliver Cowdery aantrof, die hem verdere uitlegging gaf omtrent het Boek. Hij bleef aldaar twee dagen en vertrok vervolgens naar zijn huis te Massachusetts. Hij was ten zeerste ingenomen met de inlichtingen, welke hem waren gegeven en nam een der eerste proefdrukexemplaren van het Boek van Mormon met zich mede. Hij liet zijn vrouw deze bladzijden lezen, en vertelde haar zijn ervaringen. Ook zij geloofde, dat Gods Woord erin was vervat.

Hij wordt lid der Kerk

Van dien tijd af, totdat hij vernam dat de Kerk zou worden georganiseerd, stond hij in briefwisseling met Oliver Cowdery en Joseph Smith en bereidde zich erop voor naar het Westen te trekken. Na de organisatie der Kerk reisde hij onmiddellijk naar Palmyra en werd in de maand September 1830 door David Whitmer gedoopt.

Van dien tijd af, tot zijn afval in 1838, is zijn levensgeschiedenis nauw verbonden geweest aan de geschiedenis der Kerk. Veel van zijn tijd besteedde hij in den dienst der Zending. Zijn eerste zending begon, nadat hij in Juni 1831 tot Hoogepriester was verordineerd. Hij werd toen aangewezen naar Missouri te gaan en onderweg het Evangelie te prediken. Het volgend voorjaar keerde hij naar New York terug en predikte aldaar tot den herfst. Hierna ging hij naar Jackson County, Mo., als de leider van een kleine groep Heiligen.

In Missouri

Hij woonde tot het voorjaar van 1834 in Missouri. Slechts weinig maanden, nadat hij zich in den staat Missouri had gevestigd, werd hij, evenals de andere Heiligen in Jackson County door het gepeupel uit zijn woning verdreven. Hij overwinterde in Lafayette County. In hetzelfde voorjaar trok hij naar Clay County, waar hij zich later bij Zion's kamp aansloot. In Januari 1835 verliet hij Clay County en vestigde zich te Kirtland, waar hij verkozen werd tot een der twaalf Apostelen der Kerk en tot dit ambt werd verordineerd. Het Zendingswerk leidde hem naar de Oostelijke Staten en vandaar naar Illinois, Kentucky en Tennessee.

(Wordt vervolgd).

Denkt u eens in, hoe gelukkig de pioniers zich zouden hebben gevoeld, indien ze thans in onze plaats hadden gestaan. We dienen des Heeren zegeningen te waardeeren, omdat Hij niet immer hen zegent, die in hun waardeering achter blijven; onze gebeden dienen niet alleen te bestaan uit het vragen voor hetgeen wij noodig hebben, maar ook uit het dank betuigen voor wat we hebben. Bovendien, mijn broeders en zusters, de tijdelijke dingen beteekenen zoo weinig, indien wij genoeg hebben, om in onze behoeften te voorzien. Het zijn slechts de groote, eeuwige waarheden die tellen, en we hebben die waarheden.... We weten, dat wij door het naleven van de waarheid in de toekomstende wereld het eeuwige leven zullen hebben. President J. Reuben Clark Jr.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistentente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Wat zijn UW ondervindingen?

Indien u ooit getuige bent geweest van een ondervinding, waarbij goddelijke macht zich heeft geopenbaard in antwoord op gebed, in het genieten van leiding, van bescherming of van gezondmaking, of u dit zelf hebt ondervonden, dient dit te worden opgeteekend in het belang van anderen.

Het Geschiedkundig Bureau der Kerk maakt van deze ondervindingen een verzamelwerk en zendelingen en Kerkleden worden uitgenoodigd, hierbij hun hulp te verlenen door ondervindingen van dezen aard, welke u zelf hebt medegemaakt of waarvan u af weet, op te schrijven en te zenden naar het kantoor van de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam. Vermeldt u de namen, plaatsen en datums alsmede de feiten zoo nauwkeurig en duidelijk mogelijk.

Iedere Laterdaagsche Heilige, die in deze Zending woont, dient deze gelegenheid te benutten, om hun geloofsopbouwende ondervindingen in de Kerk-archieven opgeteekend en bewaard te weten.

Een »Ster van Nederland« O.O.V.-leuze-wedstrijd

Gedurende het komende seizoen zullen honderden mannen en vrouwen, leden der O.O.V., geroepen worden om over de O.O.V.-leuze te spreken. „Mijn daden zullen de tolk zijn van mijn verknochtheid aan de Kerk”.

Teneinde de O.O.V.-leden ertoe te brengen, een beter begrip omtrent de betekenis dezer leuze te krijgen, heeft „De Ster van Nederland” besloten, een wedstrijd uit te schrijven. Wij noodigen alle O.O.V.-leden uit, een kort artikel te schrijven, waarin zij uiteenzetten, hoe zij persoonlijk de O.O.V.-leuze 1934-1935 in praktijk kunnen brengen. Daar de aard van het programma zoodanig is, dat hierbij geen sprake kan zijn van het eene persoonlijke plan te kiezen, omdat het beter is dan het andere, zal er geen winnaar worden aangewezen. Inplaats daarvan zullen drie artikelen worden uitgezocht als vertegenwoordiging van de ingezondene en deze kunnen wij de hoogste in ons bereik zijnde eer geven — n.l. een plaatsje in „De Ster van Nederland”. Daarnaast zal den schrijvers van deze drie artikelen voor den tijd van een jaar een gratis abonnement worden gegeven op ons zendingsblad. Bij deelname aan den wedstrijd is men gehouden aan de volgende regels:

1. Het onderwerp van het artikel moet zijn „Mijn persoonlijk plan tot het in daden omzetten van de 1934-1935 leuze”.

2. Het geschreven artikel mag niet uit meer dan 500 woorden bestaan.
3. De wedstrijd is open voor alle O.O.V.-leden, behalve voor leden van het J.M.- en J.V.O.O.V. Zendingsbesturen.
4. Het papier mag slechts aan één kant beschreven zijn.
5. Het artikel dient te worden ingezonden aan „*De Ster van Nederland*”, O.O.V.-Leuze-wedstrijd, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam, en **niet later dan 15 December**. De artikelen, nadien ingezonden, zullen buiten beschouwing blijven.
6. De redactie behoudt zich het recht voor, indien gewenscht, een elk der ingezonden stukken te plaatsen, ook al is geen prijs toegekend.

Hier is een gelegenheid, om uw origineele ideeën te gebruiken en anderen te toonen, hoe u de leuze een voornaam deel van uw leven kunt maken! Wellicht zullen uw gedachten een ander inspireeren tot inniger getrouwheid aan de Kerk en hem de ware beteekenis bijbrengen van de waarde van het lidmaatschap in de herstelde Laterdaagsche Kerk.

Iedereen aan het werk! Laat uw licht een baken zijn voor anderen. Hier is een gelegenheid, uw gedachten aan de lezers van „*De Ster van Nederland*” voor te leggen.

Geeft u aan den oproep gehoor?

Wij zullen de toorts dragen

Twee dagen voor de Juniconferentie begon, had een jonge M.Man, Earl Ross, een toespraak klaar en zag uit naar den Zondagavond van het M.Mannen en Arenleessters-programma, waarop hij ze zou kunnen geven. Twee dagen na de conferentie was Earl overleden. In zijn plaats stond dien Zondagavond een leeraar van hem, die eerst allen aanwezig zijnden M.Mannen en Arenleessters had gevraagd, zich met hem in een geloofsgebed voor Earl te vereenigen — een gebed, hetwelk hij plechtig en oprecht nederig opzond. Toen las Professor Joseph Smith op verzoek van den zieken jongen, hetgeen Earl geschreven had.

In de M.-Mannen-organisatie zullen de leden ouder worden en heengaan; Earl zal een M.Man zijn tot op den dag, waarop de graven zullen geopend worden en hij zal verrijzen om wederom zijn lichaam te bewonen en met heldere jonge oogen zijn sterke jonge ledematen weer te zien. Hij is een geest, die wellicht zal vertoeven in de organisatie van jonge mannen van zijn leeftijd en hun de inspiratie van zijn grootere ondervinding en visioen geven.

Uit zijn laatste met zooveel bewustheid geschreven boodschap, ontleenen wij: „Pionier, u ziet dat ook wij bergen hebben te beklimmen, vlakten hebben over te steken, rivieren hebben te doorwaden, teneinde de Toorts van ons Geloof te dragen.....

Een groote taak is de onze, maar onvermoeid bewerken wij als pioniers nieuwe velden maar toch zijn we nog mijlen van ons doel verwijderd — een doel, dat we nimmer zullen bereiken, noch iemand van de ons opvolgende generaties. Er zullen immer nieuwe vraagstukken op te lossen zijn, nieuwe velden te bewerken maar toch zijn we al mijlen op weg; we hebben reeds enkele oogmerken bereikt; maar we kunnen en willen niet stilhouden. Wij zullen voort blijven gaan en de Toorts, welke u ons hebt overhandigd, blijven dragen; de Toorts van ons Geloof brengen tot elk deel der wereld, het maakt geen verschil, waar het is, tot elke natie, ongeacht hoe klein, tot ieder persoon, ongeacht hoe laag. Wij zullen deze dingen doen met elk waardig middel, dat ons ten dienste staat. We zullen pioniers zijn, zooals u waart!”

Earl Ross heeft zijn woord gegeven, dat de M.Mannen de Toorts zullen dragen. *De M.Mannen dienen zijn woord waar te maken!*

(Millennial Star, 27 Sept. '34).

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR NOVEMBER

(Voor de Zusters)

Laat de kinderkens tot Mij komen.....”

Jezus heeft het voorbeeld gegeven van de behandeling van kleine kinderen. Hij sprak tot hen met zachtheid, vriendelijkheid en liefde. Toen anderen hen ruw opzij wilden dringen, zeide Hij: „Laat de kinderkens tot Mij komen”. Hij zegende hen teeder en raadde de ouderen, die daarbij tegenwoordig waren, aan, om als kleine kinderen te leven.

De ouders denken te vaak alleen aan de plichten, welke de kinderen tegenover hen hebben. Zij denken, dat hun kinderen altijd dankbaar en gehoorzaam moeten zijn, zonder in gedachten te houden, dat zij ook tegenover het kind een plicht hebben — hen vriendelijk en liefdevol te behandelen, zooals Jezus deed. Sommige ouders zeggen, dat zij hun kinderen liefhebben, maar zijn steeds boos en nijdig op hen. De kinderen kunnen zulk een liefde niet begrijpen. De liefde openbaart zich niet in onbeheerschte boosheid en gevit. Wanneer de ouders zouden probeeren, tegenover hun kinderen net zoo aangenaam te zijn als tegenover hun vrienden, dan zouden veel tehuizen een gelukkiger oord zijn. Het Evangelie van Jezus dient thuis te beginnen. Het maakt geen verschil, welke mooie kleeding of welk een fijn voedsel de ouders hun kinderen geven, zij hebben gefaald, indien zij hun de beginselen van een oprecht leven niet met liefde en vriendelijkheid bijbrengen. Herinnert u zich het voorbeeld van den Meester.

PIUTE INDIANEN ROUWEN OVER PRESIDENT IVINS

De Piute Indianen van Zuid-Utah, waartoe President Ivins in 1925 als stamgenoot was opgenomen, begonnen over zijn verlies op Maandagavond te rouwen. Hun treurzang begon spoedig na zonsondergang en hield aan tot het aanbreeken van den dag en werd gedaan ten huize van John Merricats, ten gevolge van het weer. De groote kamer was tjokvol met Indianen, Indianenvrouwen en -kinderen.

William R. Palmer, president van de Parowan-stake, die met President Ivins in de stam was opgenomen en Prof. William H. Manning, die zeer veel in het belang der Indianen te Cedar City gedaan heeft, waren eveneens tegenwoordig. De Indiaansche welsprekendheid, eenvoudig en oprecht, kenmerkte zich gedurende alle ceremonies.

De Indianen hadden twee rijen gevormd, de mannen aan de eene en de vrouwen aan de andere zijde. Zij zongen hun Inzangen en de geene spreker na de andere trad gaf uiting aan zijn droevigegevoelens bij het verlies van hun groot blank opperhoofd.

David Anold, een Indiaan, die President Ivins van zijn jeugd af gekend had, vertelde, hoe zij te zamen het vee hoedden en hoe „Tony” zijn kudde van het Indianenterrein hadafgehouden, zoodat de paar- den der Indianen iets zouden heb-

President Ivins was in alle opzichten menschlievend en ook de donkere afstammelingen van Lehi droeg hij een liefdrijk hart toe. Ofschoon hij een vooraanstaand persoon was, vergat hij hen toch nimmer, doch zond hun altijd dekens, kleeding, geweren, vischmateriaal en versnaperingen met Kerstmis. Hij ging hen voor in hun verzoek om land en jachtgrond en door middel van zijn werk werd hun verzoek door de regeering ingewilligd. President Ivins was daadwerkelijk in hun stam opgenomen en door hen als één der hunnen beschouwd. Dit bewijst in welk een hoog aanzien hij stond.

ben om op te grazen. Hij zeide: „Tony heeft met ons meegereden en zijn bed bij onze kampvuren gelegd. Hij verstond onze taal en wist, wat goed voor ons was. Hij is voor ons als een groote vader geweest, en wij waren zijn kinderen. Nu onze vader dood is, zingen wij treurzangen en weenen om hem.”

President Palmer kwam den kring in en had een *Deseret News* bij zich met een groote foto van President Ivins erin. Het was eerst het plan, ze aan de wand te bevestigen, zoodat ze zijn gelaat konden zien. Toen kreeg Woods Parahont een ingeving en legde ze op den grond tusschen de twee rijen zingenden in, met het gelaat naar boven.

Toen zeide hij: „Hier is onze vader en vriend Tony. Hij ligt hier voor ons, en we zullen denken, dat het zijn kist is. Wij zullen ons daaromheen scharen en weenen”.

De uitwerking was opmerkelijk. Iedere Indiaan stond op en een

langzaam gezang werd aangeheven. Twee vrouwen stapten naar voren en begonnen te weenen. Toen het gewezen begon, werd dit door alle aanwezigen overgenomen en gedurende vijf of tien minuten weenden zij van droefheid.

De tranen rolden hen over de wangen, toen de hoofdman Jimmy kalm de foto opnam. In de Indiaansche taal gaven zij uiting aan hun dankbaarheid voor hun tehuis, hetwelk zij door bemiddeling van „Tony” hadden verkregen.

Naast de Cedar stam waren eveneens vertegenwoordigers van Santa Clara, Indian Peak, Moccason en Kooshorum aanwezig. President Ivins heengaan wordt door vele menschen betreurd, doch door niemand oprechter dan door zijn Indiaansche stamgenooten in Zuid-Utah.

(Deseret News, 25 Sept. '34).

VERSLAG VAN DE ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE gehouden op 29 en 30 September 1934

Zaterdagavond 8 uur. Onder leiding van districtspresident J. W. Evertsen werd aangevangen met het zingen van lied no. 6: „O, vast als een rotssteen”, waarna door Br. A. Dalebout van Dordrecht werd geopend met gebed. Lied no. 45: „De Trouwe Vriend” werd hierna gezongen. Alle aanwezigen werden in drie klassen ondergebracht n.l. Gemeente Presidentschappen, Priesterschap en Z. H. V. Na herzameling werd gezongen lied no. 166: „Zingen wij voor 't scheiden” en sprak Br. R. Palâche van den Haag dankzegging uit.

Zondagmorgen 10 uur. Lied no. 67: „Wij danken U, Heere” werd als openingslied gezongen en door Br. Bert Heining van den Haag gebeden. Het Rotterdamsche koor zong lied no. 200: „Leid mij, pelgrim”, waarna men eerst hoorde van Ouderling K. E. Knapp, Overziener der Z. S. en O.O.V. in de Nederlandsche Zending. Het Evangelieplan zorgt voor geluk en blijdschap, aldus spreker, en het is aan ons, de ons geboden kansen hiertoe aan te grijpen.

De leden en werkers(sters) van J.V- en J.M.O.O.V., Genealogische Vereeniging en Jeugdwerk kwamen in klassen bijeen. Na herzameling werd door Br. P. Muije van den Haag „Psalm 42” op de viool ten gehoor gebracht. Zr. T. C. Hartman, Presidente der J.V.O.O.V. toonde de noodzakelijkheid aan van ondersteuning en vertrouwen in leiders der organisaties. Het Rotterdamsche koor zong tot slot: „Wees oprecht in al uw wegen”, waarna Br. J. Borger, president der Rotterdamsche gemeente, dankzegging uitsprak.

Zondagmiddag 12.15 uur. Doopdienst.

Zondagmiddag 3 uur. Door alle aanwezigen werd als openingslied gezongen lied no. 40: „Gods wonderbaar werk”; door Br.

A. Hekking, 1en raadgever der R'damsche gemeente, werd gebeden. Het Haagsche zangkoor zong „De stemme Gods”, waarna het Avondmaal werd rondgediend. Door Pres. T. E. Lyon werden enkele woorden gewijd aan de nagedachtenis van wijlen President Anthony W. Ivins, in leven eerste raadgever in het Eerste Presidenschap der Kerk. De autoriteiten van Kerk en Zending werden voorgesteld en eenparig ondersteund. Na een korte inleiding van Pres. T. E. Lyon tot het genealogisch werk van dezen middag, gaven 12 sprekers en spreeksters weer, op welke wijze men aan de 12 vereischten in het Gedenkboek kan voldoen. Als tusschennummer zong Zr. K. Claus van den Haag „The lost chord”. Het Haagsche koor zong tot slot lied no. 108: „En ik zag eenen anderen engel”, waarna Br. G. de Jong van Dordrecht dankte.

Zondagavond 7 uur. Gezamenlijk werd gezongen lied no. 38: „Komt Heiligen, komt”. Br. J. v. d. Hazel van Overmaas bad, waarna de gezamenlijke koren van Den Haag en Rotterdam zongen lied no. 187: „De overwinning verzekerd”. Door Br. A. v. Buuren, 1en raadgever der Overmaassche gemeente werd besproken „Waarom het Evangelie van Jezus Christus?”, terwijl Br. F. H. Jacobs van den Haag „Priesterschap” besprak. Een Rotterdamsch M.-Mannenkwartet zong een lied, getiteld: „Ik bid u aan, o macht der der liefde”, waarna Br. J. v. d Merwe, gemeentepresident te Dordrecht, sprak over de herstelling van het Evangelie en het voortkomen van het Boek van Mormon. Br. J. Schipaanboord Sr., gemeentepresident te Leiden verklaarde „Hoe wij het ware Evangelie van Jezus Christus kunnen onderscheiden”. De gezamenlijke koren zongen „The Palms” waarna Ouderling J. W. Evertszen het woord voerde. Pres. T. E. Lyon verklaarde, waarom onze Kerk door daden het Evangelie naar voren brengt. In alle vergaderingen wordt men aangespoord tot het onderhouden der geboden, het nakomen van plichten en waardeering van het Evangelie. Tot slot zongen de koren „The Radiant Morning”, waarna door alle aanwezigen lied no. 48: „De Geest Gods” werd gezongen. Br. P. Dirkmaat van den Haag zond dankzegging op.

VERSLAG DER UTRECHTSCH E CONFERENTIE

gehouden 6 en 7 October 1934

Zaterdagavond 8 uur. Onder leiding van districtspresident M. H. Walton werd de eerste vergadering dezer conferentie aangevangen met het zingen van lied no. 17: „Gij ouderlingen Israëls”; door Zr. A. van Dijk van Utrecht werd een gebed opgezonden. Vervolgens werd lied no. 18: „Daar mag de getrouwe zijn” gezongen, waarna de leden van Priesterschap en Z.H.V. in klassen te zamen kwamen. Na herzameling werd gezongen lied

no. 118: „Dat ons hart u behoore”. Oud. Hugo Witt van Amsterdam sprak dankzegging uit.

Zondagmorgen 10 uur. Als openingslied werd gezongen no. 173: „Hope van Israël”, waarna Oud. H. R. Williams, werkzaam te Alkmaar, bad. Het Utrechtsche koor zong vervolgens lied no. 186: „Het duizendjarige rijk”. Oud. K. E Knapp, Overziener der Z. S. en O. O. V. in de Ned. Zending was de eerste spreker. Hierna werden de leden en ambtenaren(essen) der O.O.V. in klassen onderverdeeld. Na herzameling hoorde men van Zr. T. C. Hartman-Spaans, Presidente der J.V.O.O.V. in de Ned. Zending. Tot slot werd gezongen lied no. 172: „Eer de zon verdwijnt”, waarna Oud. J. W. Evertsen, districts-president van het Rotterdamsche district dankte.

Zondagmiddag 12.15 uur. Doopdienst.

Zondagmiddag 3 uur. Lied no. 108: „En ik zag eenen anderen Engel”, werd als openingslied gezongen, waarna Oud. R. V. Kooyman van Amsterdam bad. De doopelingen van dien middag werden bevestigd tot lidmaat der Kerk. Het Utrechtsche koor zong lied no. 26: „O, mijn Vader”; het Avondmaal werd hierna rondgediend. Na een korte inleiding van President T. E. Lyon werd door 12 sprekers en spreeksters uiteengezet, op welke wijze men aan de vereischten in het Gedenkboek kan voldoen en het wapenschild completeeren. Oud. C. J. Schaap, districts-president van Groningen, gaf als tusschennummer een zangsolo. Tot slot werd gezongen lied no. 163: „Wij zijn trouwe werkers”. Oud. A. W. Miller van Alkmaar dankte.

Zondagavond 7 uur. Als openingslied werd gezongen lied no. 76: „Verlosser van Israël”, waarna Br. B. v. d. Hazel van Utrecht gebed uitsprak. Het Utrechtsche koor zong lied no. 98: „Het licht des Heiligen Geestes”. De autoriteiten van Kerk en Zending werden voorgesteld en eenparig ondersteund. Oud. M. H. Walton zette in een korte inleiding uiteen, dat het thema dezer conferentie was „De vruchten van het Mormonisme”. Oud. L. H. Hagen besprak „Lichamelijke gezondheid” en toonde aan, dat door het naleven van het Woord der Wijsheid de Mormonen in lichamelijke gezondheid hoog staan aangeschreven B.v. het aantal tuberculosegevallen bedraagt onder de Mormonen slechts $\frac{1}{20}$ van het aantal van 6 voornaamste landen. Br. D. Anjewierden Jr. van Utrecht legde uit, dat het niet nakomen der wetten van deugd en eer steeds tot ondergang heeft geleid. Als tusschenlied zong het Utrechtsche koor lied no. 156: „Aanbidding”. Br. A. van Dijk, gemeentepresident te Utrecht besprak, hoe door vlijt en aanhoudenden arbeid het meest onherbergzame oord voor de Heiligen tot een lustoord is geworden. Oud. N. W. Kooyman

besprak het onderwijs als een der voornaamste factoren in den Mormoonschen godsdienst. Waarom een ieder, die vooruitgang in het Evangelieplan wil maken, zal moeten werken, werd door Pres. T. E. Lyon uiteengezet, waarbij hij o.m. Abraham als voorbeeld stelde. Deze moest uit zijn eigen vruchtbaar land weggaan en werd gebracht naar een onvruchtbaar oord. Waarom deed de Heere dat? Omdat Hij wist, dat het voor het volk beter was, dat zij door werken en moeilijkheden hoogerop zouden komen.

Alle aanwezigen zongen tot slot lied no. 48: „De Geest Gods”, waarna Oud. H. R. Stephenson, districts-president van het Amsterdamsche district, dankzegging uitsprak.

OVERWIN

Daar waar het leven offers vraagt
En waar de ziele lijdt en klaagt
Daar wordt zooveel geleden . . .

Waar twijfel 't moede hart verteert,
De mensch wanhopig zich verweert
Daar wordt zoo zwaar gestreden . . .

Doch — waar men naar verbeet'ring streeft,
Ten deele ook voor and'ren leeft
Daar is reeds goed begonnen . . .

En als men van vergeven weet
En trooste brengt bij 's levensleed,
Wordt alles overwonnen.

Annie de Hoog-Nooy.

(Nieuwsblad).

INHOUD

Welke factoren hebben hem tot een edel figuur doen zijn? 329	Een »Ster van Nederland« O.O.V.-leuze-wedstrijd . . 337
Nog een bewijs voor het Boek van Mormon 332	Wij zullen de toorts dragen 338
Apostelen van de nieuwe be- deeling des tijds 334	Huisbezoekonderwerp v. Nov. 339
Uitspraak President J. Reuben Clark Jr. 336	Piute Indianen rouwen over over President Ivins 340
Van de Redactie:	Verslag van de Rotterdamsche Conferentie 341
Wat zijn Uw ondervindingen? 337	Verslag van de Utrechtsche Conferentie 342
	Overwin 344

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615